

Tit ringja — vit skriva

Er nakað á vási? — Ívamá!?
Ein spurningur, ella tíðindi, so ring til okkara.
Vit eru til reiðar!

tíðindablaðið
socialurin

Lýsingar:

Lýsingarmaður okkara er ráðgevari hjá fyrirkum og einstaklingum í lýsingasurningum. Hetta verður gjørt uttan meir kostnað fyri lýsaran.

Mikkjal, Hanna og børnini John, Simun og Sólva avmyndað í Leningrad saman við fyra av teimum fimm, sum manningin á Sigurfara bjargaði í 1982

Heilsaðu bjargingar- manninum við óførum blíðskapi

Ein ógloymandi ferð, siga Hanna og Mikkjal Olsen um vitjanina í Sovjet. Ferðin var takkarlønin fyri, at manningin á klaksvíksskipinum Sigurfara bjargaði fimm sovjetiskum sjómonnum á lívi fyri góðum fyra árum síðan. Teir bjargaðu og familjur teirra tóku væl ímóti føroysku gestunum.

Innbjóðingin til ferðina kom gjøgnum sovjetisku sendistovuna í Danmark í mai mánaði, meðan Mikkjal var í New Foundlandi. Kona hansara Hanna fekk boðini, at tey bæði við øllum trimum børnunum vóru boðin at koma yvir í summar.

20. juli fóru tey so við rutuflogfarinum úr Keypmannahavn. Mikkjal, Hanna og børnini John, Simun og Sólva, til Leningrad.

A flogvollinum var stór móttøka fyri teimum. Ein stjóri í reiðarinum helt roðu, og við vóru annars ein blaðstjóri á blaðnum Izvestia, og fyra av teimum fimm sovjetisku sjómonnum, sum manningin á Sigurfara bjargaði. Allir høvdu teir familjuna við. Serliga konurnar hjá sovjetisku sjómonnunum vóru ógvuliga rordar, tá teir heilsaðu upp á hetta umboðið fyri ta manning, sum átti lívið í monnunum. Hanna og Mikkjal vórðu borin undir við blómum frá konunum og børnunum. Tann fimti bjargaði var burturstaddur.

Í Leningrad buðu tey á einum gistingarhúsi, sum reiðarið átti. Mikkjal hevur síðan hendingina í 1982 havt brævasamband við ein av teimum bjarg-

aðu, Slava, og meðan Mikkjal og familjan vóru í Leningrad, buðu Slava og konan Tanja har eisini. Har høvdu tey góðar dagar saman. Slava dugir væl eingislt, og hann og Mikkjal høvdu nógv at prátta saman um. Hanna og Tanja dæmdu væl hvørja aðra, og við orðabók práttaðu tær hvør við aðra.

Upplivdu mangt

Tey upplivdu mangt og hvat í Leningrad. Har buðu allir teir bjargaðu, sum vóru saman við teimum fleiri ferðir — vitjaðu tey eisini á gistingarhúsinum. Eitt kveldið vóru tey í einum altjóða sjómannaklubba. Har vóru tónleikur og framförlur, og Mikkjal nýtti høvi til at handa klubbanum myndir frá bjargingini á sinni. Tey sóu eisini tey søguligu stöðini í Leningrad frá Zaar-tíðini.

Til Moskva fóru tey eftir jarnbreytini, og tá farast skuldi frá stöðini vóru allar tær fyra familjurnar og sögdu farvæl. Hjá summum var tá ringt at skiljast aftur.

Í Moskva varð ikki minni gjørt burtur úr. Blómur og gávur fingi tey í stórum nøgdum. Mikkjal var í sjófarismálaráðnum, og tíð-

indafundur var fyriskipaður. Tíðindafundurin varð endurgivin bæði í sjónvarpi og í blaðunum. Tað stóra blaðið Izvestia hevði eina langa grein, og onnur bløð skrivaðu eisini. Í Moskva vórut ey í sirkusi, á stóru tjóðarframsýningini, sœu Kreml, Leninminnissavnið o.a. og fóru annars sjálv út at hyggja at býnum.

Mikkjal og Hanna ivaðust ikki í at fara, tá tey fingi innbjóðingina. Sjálf høvdu tey hugsað um at farið av sinum eintingum, men ein slik ferð kostar ikki einki. Hesu ferð vórðu tey boðin.

Ógloymandi ferð

— Eg kundi ið hvussu er hugsað mær at farið aftur, tí har er so nógv at siggja, sigur Hanna. Og at tað var ein ógloymandi ferð, siga bæði við ein munn.

Hanna og Mikkjal hava skilt á lagnum, at tað var teimum bjargaðu sjálvum fyri at takka, at ferðin kom í lag. Blaðið Izvestia hjálpti teimum, soleiðis at sjófarismálaráðið skipaði fyri.

— Teir vóru ógvuliga takksamir og bóðu okkum heilsa allari manningini á Sigurfara í februar 1982, sigur Mikkjal Olsen.

randi